

**KINH TRƯỜNG THỌ DIỆT TỘI
HỘ CHỦ ĐỒNG TỬ ĐÀ LA NI**

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 20 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

[Link Audio Tại Website http://www.phatphaponline.org](http://www.phatphaponline.org)

Mục Lục

NGHI THỨC KHAI KINH
TÁN DƯƠNG CHI
CHÚ ĐẠI BI
KINH TRƯỜNG THỌ DIỆT TỘI

--- o0o ---

NGHI THỨC KHAI KINH

NIỆM HƯƠNG

(Đốt hương, cắm hương, quỳ thẳng

Niệm hương cúng dường Tam Bảo)

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nguyện mây hương màu này,

Đến khắp mười phương cõi,

Cúng dường tất cả Phật,

Tôn Pháp, Chư Bồ Tát,

Vô biên chúng Thanh văn,

Cùng tất cả Thánh hiền,
Duyên khởi đài sáng chói,
Trùm đến vô biên cõi,
Khắp xông các chúng sanh,
Đều phát tâm Bồ-đề,
Xa lìa các nghiệp vọng,
Trọn thành đạo Vô thượng.
Nam mô Hương Cúng Dường Bồ-tát Ma ha tát (3 lần)

TÁN THÁN PHẬT

Đấng Pháp vương Vô thượng,
Ba cõi chẳng ai bằng,
Thầy dạy khắp Trời người,
Cha lành chung bốn loại,
Quy y tròn một niệm,
Hay dứt nghiệp ba kỳ,
Xưng dương và tán thán,
Ức kiếp không cùng tận.

QUÁN TƯỚNG

Phật, chúng sanh tánh thường rỗng lặng

Đạo cảm thông khó thể nghĩ bàn,

Lưới Đé châu ví Đạo tràng,

Mười phương Phật bảo hào quang sáng ngời,

Trước Bảo tọa thân con ảnh hiện,

Cúi đầu xin thệ nguyện quy y.

Án phạ nhật ra học. (3 lần)

Chí tâm đánh lễ : Nam mô tận hư không, biến pháp giới, quá, hiện, vị lai, thập phương chư Phật, Tôn Pháp, Hiền Thánh Tăng, thường trụ Tam Bảo. (1 lạy)

Chí tâm đánh lễ : Nam mô Ta bà Giáo chủ Điều Ngự Bản Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, Đương lai hạ sanh Di Lặc Tôn Phật, Đại Trí Văn Thù Sư Lợi Bồ-tát, Đại Hạnh Phổ Hiền Bồ-tát, Hộ Pháp Chư Tôn Bồ-tát, Linh Sơn Hội Thượng Phật Bồ-tát. (1 lạy)

Chí tâm đánh lễ : Nam mô Tây phương Cực Lạc thế giới Đại từ Đại bi A Di Đà Phật, Đại bi Quán Thế Âm Bồ-tát, Đại Thế Chí Bồ-tát, Đại Nguyện Địa Tạng Vương Bồ-tát, Thanh Tịnh Đại Hải Chúng Bồ-tát. (1 lạy)

TÁN DƯƠNG CHI

Cành dương, nước tịnh,

Rưới khắp Tam thiên,

Tánh không, tám đức lợi nhân gian,

Pháp giới rộng thênh thang,

Diệt tội tiêu khiên,

Lửa rục hóa sen hồng.

Nam mô Thanh Lương Địa Bồ-tát Ma-ha-tát (3 lần)

TỊNH KHẨU NGHIỆP CHƠN NGÔN

Tu rị tu rị, ma ha tu rị, tu tu rị, tát bà ha. (3 lần)

TỊNH TAM NGHIỆP CHƠN NGÔN

Án ta phạ bà phạ, truyệt đà ta phạ, đạt mạ ta phạ, bà phạ truyệt độ hám. (3 lần)

ÁN THỔ ĐỊA CHƠN NGÔN

Nam mô tam mãn đa một đà nẫm, án, độ rô độ rô, địa vĩ ta bà ha. (3 lần)

PHỔ CÚNG DƯỜNG CHƠN NGÔN

Án nga nga nằng tam bà, phạ phiệt nhựt ra hồng. (3 lần)

CHÚ ĐẠI BI

Nam mô Đại Bi Hội Thượng Phật Bồ-tát. (3 lần)

Thiên thủ thiên nhãn vô ngại đại bi tâm đà la ni.

Nam mô hắc ra đát na đa ra dạ da. Nam mô a rị da, bà lô kiết đế, thước bát ra da, Bồ đề tát đỏa bà da, ma ha tát đỏa bà da, ma ha ca lô ni ca da. Án, tát bàn ra phạt duệ, số đát na đát tỏa. Nam mô tất kiết lật đỏa, y mông a rị da, bà lô kiết đế, thất Phật ra lăng đà bà.

Nam mô na ra cẩn trì hê rị, ma ha bàn da sa miễn, tát bà a tha đậu du bằng, a thệ dụng, tát bà tát đa, na ma bà dà, ma phạt đạt đậu, đát điệt tha. Án, a bà lô hê, lô ca đế, ca ra đế, di hê rị, ma ha Bồ- đề tát đỏa, tát bà tát bà, ma ra ma ra, ma hê ma hê, rị đà dựng, cu lô cu lô kiết mông, độ lô độ lô, phạt xà da đế, ma ha phạt xà da đế, đà ra đà ra, địa rị ni, thất Phật ra da, dá ra dá ra. Mạ mạ phạt ma ra, mục đế lệ, y hê di hê, thất na thất na, a ra sâm Phật ra xá lợi, phạt sa phạt sâm, Phật ra xá da, hô lô hô lô, ma ra, hô lô hô lô, hê rị, ta ra ta ra, tất rị tất rị, tô rô tô rô, Bồ-đề dạ, bồ đà dạ bồ đà dạ, di đế rị dạ, na ra cẩn trì, địa rị sắc ni na, ba dạ ma na, ta bà ha. Tất đà dạ, ta bà ha. Ma ha tất đà dạ, ta bà ha. Tất đà đủ nghê, thất bàn ra dạ, ta bà ha. Na ra cẩn trì, ta bà ha. Ma ra na ra, ta bà ha. Tất ra tăng a mục khê da, ta bà ha. Ta bà ma ha a tất đà da, ta bà ha. Giả kiết ra a tất đà dạ, ta bà ha. Ba đà ma yết đế tất đà dạ, ta bà ha. Na ra cẩn trì bàn đà ra dạ, ta bà ha. Ma bà lợi thắng kiết ra dạ, ta bà ha.

Nam mô bắc ra đát na, da ra dạ da. Nam mô a rị da, bà lô kiết đế, thước bàn ra dạ, ta bà ha. Án, tất điện đô, mạn đả ra, bạt đà dạ, ta bà ha.

Nam mô Thập phương thường trụ Tam Bảo

VĂN PHÁT NGUYỆN

Lạy Đấng Tam giới Tôn,

Quy mạng mười phương Phật,
Nay con phát nguyện rộng,
Trợ trì Kinh Trường Thọ
Trên đền bốn ơn nặng,
Dưới cứu khổ ba đường,
Nếu có kẻ thấy nghe,
Đều phát tâm Bồ-đề,
Hết một báo thân này,
Sanh về nước An lạc.

Nam mô Bốn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật (3 lần)

KỆ KHAI KINH

Phật pháp cao sâu rất tuyệt vời,
Trăm ngàn muôn kiếp khó tìm cầu,
Nay con nghe thấy chuyên trì tụng,
Nguyện tỏ Như Lai nghĩa nhiệm mầu,

Nam mô Khai Bảo Tạng Bồ-tát Ma-ha-tát (3 lần)

KINH TRƯỜNG THỌ DIỆT TỘI

HỘ CHƯ ĐỒNG TỬ ĐÀ LA NI

Đời Đường, nước Kế Tân,

Tam Tạng Sa môn Phật-đà-ba-ly

Vâng chiếu dịch

Viết dịch : Sa-môn Thích Thiện Thông

Tôi nghe như vậy : Một thời Đức Phật, ở thành Vương Xá, trong núi Linh-thứ, với sự câu hội, một ngàn hai trăm năm mươi Tỳ-kheo, các Đại Bồ-tát, mười hai ngàn người, cùng tám bộ chúng, Trời, Rồng, quý thần, hạng nhân phi nhân, nghe Phật nói pháp.

Bấy giờ Đức Thế Tôn, từ trên gương mặt, phóng những ánh sáng, với trăm màu sắc, xanh, vàng, đỏ, trắng, trong mỗi màu có vô lượng hóa Phật, hay làm Phật sự, chẳng thể nghĩ bàn. Mỗi mỗi hóa Phật, đều có vô lượng Bồ-tát hóa hiện, ca ngợi Phật đức. Ánh sáng nhiệm mầu, khó thể đo lường, trên đến cõi trời, Phi phi tưởng xứ, dưới hết chiếu đến, địa ngục Vô gián. Ánh sáng lan khắp, tám muôn địa ngục, nơi nào cũng có. Chúng sanh trong ngục, gặp ánh sáng Phật, tự nhiên niệm Phật, đều được phương tiện, niệm Phật tam muội.

Khi ấy trong chúng, có bốn mươi chín Bồ-tát, vừa mới phát ý, muốn từ nơi Phật, cầu mạng trường thọ, nhưng họ không thể phát lời thưa hỏi.

Lúc đó, Bồ-tát Vân Thù Sư Lợi, biết chỗ nghi ngờ của các vị kia, ngài liền đứng dậy, vén áo vai mặt, chắp tay hướng Phật và bạch lên rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Con tấy chúng sanh, có điều nghi ngờ, nay muốn thưa hỏi, xin Đức Như Lai, cho phép con nói.

Đức Thế Tôn dạy :

*

Lành tay ! Lành thay ! Văn Thù Sư Lợi, ông nghĩ điều gì, cứ tha hồ hỏi.

Ngài Văn Thù thưa :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Tất cả chúng sanh, nơi biển sanh tử, tạo các nghiệp ác, kiếp này kiếp nọ, luân hồi sáu đường, đều được thân người, nhưng mắc quả báo, tuổi thọ ngắn ngủi, làm sao cho họ, được mạng lâu dài, diệt các nghiệp ác ? cúi mong Thế Tôn, nói về phương pháp, tuổi thọ lâu dài.

Đức Phật bảo ngài Văn Thù Sư Lợi :

*

Lòng đại Từ bi của ông vô lượng, xót nghĩ đến những chúng sanh tội khổ, hay hỏi việc trên. Nếu Ta nói đủ, thì khắp chúng sanh, khó ai tin nhận.

Văn Thù Sư Lợi bạch Phật lần nữa :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Đáng Nhứt thiết trí, thầy của Trời người, che khắp chúng sanh, cha lành tất cả, vua trong các pháp, một tiếng của Ngài, diễn nói tất cả, cúi mong Thế Tôn, thương xót nói rộng.

Đức Phật mỉm cười, bảo khắp đại chúng :

*

Các vị lắng nghe ! Như Lai sẽ vì các vị mà nói.

Về đời quá khứ, có thể giới tên, Vô Cấu Thanh Tịnh, cõi đó có Phật, hiệu là Phổ Quang Chánh Kiến Như Lai, Ứng Cúng, Chánh Biến Tri, Minh Hạnh Túc, Thiện Thệ, Thế Gian Giải, Vô Thượng Sĩ, Điều Ngự Trượng Phu, Thiên Nhân Sư, Phật, Thế Tôn, được vô lượng vô biên, các đại Bồ-tát, lúc nào cũng thường, cung kính vây quanh. Trong pháp Phật ấy, có cận sự nữ,

tên là Diên Đảo, cô này nghe Phật, xuất hiện nơi đời, muốn cầu xuất gia, buồn bã kêu khóc, bạch Đức Phật rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Con có nghiệp ác, muốn xin sám hối, cúi mong Thế Tôn, cho con nói rõ :

*

Con về trước kia, thân mang thai nghén, mới đủ tám tháng, cũng vì phép nhà, cho nên con chẳng ham muốn con cái, bèn uống thuốc độc, phá thai giết con, chỉ sanh đờn chết, đủ cả hình người. Có bậc triết giả đến bảo con rằng : “Nếu có sảy thai, người này hiện đời, mắc báo bệnh nặng, mạng sống ngắn ngủi, chết đọa A-tỳ, chịu khổ nào lớn”. Nay con suy nghĩ, rất sanh buồn sợ. Cúi xin Thế Tôn, đem sức Từ bi, vì con nói pháp, cho con xuất gia, để khỏi khổ ấy.

Lúc đó, Đức Phật Phổ Quang Chánh Kiến bảo nàng Diên Đảo :

Trên thế gian có năm thứ ác nặng, sám hối khó diệt. Những gì là năm ? Một là giết Cha, Hai là giết Mẹ, ba là giết Thai, Bốn là làm cho thân Phật chảy máu, Năm là phá sự hòa hợp của Tăng.

Khi ấy, người nữ có tên Diên Đảo, kêu khóc nghẹn ngào, nước mắt như mưa, năm vóc gieo xuống, lăn lộn trước Phật, và bạch lên rằng :

*

Lạy Đức Thế Tôn, từ bi rộng lớn, cứu hộ tất cả, cúi xin Thế Tôn, thương xót nói pháp.

Đức Phật Phổ Quang Chánh Kiến Như Lai bảo một lần nữa :

*

Nghiệp ác của người, rồi sẽ sa đọa, địa ngục A-tỳ, không sao dùng ngớt. Trong địa ngục nóng, tạm gặp gió lạnh, tội nhân tạm mát, trong địa ngục lạnh, tạm gặp gió nóng, tội nhân tạm ấm. Địa ngục A-tỳ, không có điều đó, lửa trên suốt xuống, lửa dưới suốt lên, bốn bề vách sắt, trên đặt lưới sắt, bốn cửa Đông Tây, có lửa nghiệp mạnh, nếu chỉ một người, tân cũng đầy ngục,

thân to lớn đến tám vạn do tuần, nếu đông nhiều người, cũng đều đầy ngục. Khấp thân tội nhân, có rắn sắt lớn, khổ độc của nó, hơn cả lửa mạnh, lại có chim sắt, mổ thịt tội nhân, hoặc có chó đồng, nhai thân tội nhân, ngục tốt đầu trâu, tay cầm binh khí, phát tiếng hung tợn, như tiếng sấm sét, bảo tội nhân rằng : “Người cố giết thai, phải chịu khổ này !”...Ta nếu nói sai, chẳng phải là Phật.

Nữ nhân Diên Đảo, nghe Phật nói rồi, té xỉu xuống đất, lần hồi tỉnh lại, tiếp bạch Phật rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Chỉ một mình con, chịu đau khổ này, hay chúng sanh nào, cũng chịu khổ ấy ?

Phổ Quang Như Lai bảo với Diên Đảo :

*

Con người trong thai, hình người đầy đủ, ở giữa hai nơi, ruột non ruột già, giống như địa ngục, bị hai tảng đá, đè ép thân thể. Nếu mẹ ăn nóng, như đại ngục lạnh, trọn ngày khổ đau. Ở trong vô minh, người còn ác tâm, cố uống thuốc độc ! Nghiệp ác của người, tự đọa A-tỳ. Tội nhân địa ngục, chính người đồng bọn.

Cô gái Diên Đảo, lại một lần nữa, khóc thưa Đức Phật :

- Con nghe người trí, có nói lời rằng : “Nếu tạo điều ác, gặp Phật và Tăng, sám hối liền diệt. Giả như chết rồi, vào các đại ngục, tạo chút ít phước, trở lại sanh thiên”. Ý ấy thế nào, xin vì con dạy.

Đức Phật Phổ Quang Chánh Kiến Như Lai bảo Diên Đảo rằng :

*

Nếu có chúng sanh, tạo các tội nặng, gặp Phật hoặc Tăng, chí thành sám hối, không tạo lại nữa, tội được tiêu diệt. Giả sử mạng chung, vua Diêm Ma La, tra hỏi chưa định, mà những người sống, quyến thuộc kẻ mất, thỉnh Phật mời Tăng, trong vòng bảy ngày, chuyển đọc Kinh điển, Phương đẳng Đại thừa, đốt hương rải hoa, sẽ có Diêm sứ, kiểm lại thiện ác, cầm phan năm sắc,

đến chỗ Diêm vương, trước sau phan đó, ca vịnh tán thán, phát tiếng vi diệu, hòa nhã thuận thiện, báo Diêm vương rằng : “Người này chứa thiện”.

Hoặc nhiều người chết, nội trong bảy ngày, do lúc còn sống, tin theo tà đạo, nhận thức điên đảo, chẳng tin Phật pháp, Kinh điển Đại thừa, không lòng hiếu thảo, không tâm từ bi, sẽ có Diêm sứ, cầm lá phan đen, trước sau phan đó, vô số ác quỷ, báo Diêm vương rằng : “Kẻ này chứa ác”.

Đang lúc bấy giờ, Diêm La pháp vương, thấy lá tàn phan, năm sắc đưa đến, lòng rất vui vẻ, lên tiếng xướng rằng : “Nguyện tội thân ta, cũng đồng người lành”. Ngay trong lúc ấy, giữa các địa ngục, biến thành suối trong, núi đao rừng kiếm, như hoa sen mọc, tất cả tội nhân, đều hưởng vui sướng. Nếu thấy phan đen, Diêm vương tức giận, tiếng ác rung chuyển, đem các tội nhân, giao mười tám ngục, hoặc lên cây gươm, hoặc vào núi đao, hoặc nằm giường sắt, hoặc ôm trụ đồng, trâu sắt cày bừa, xay, nghiền, mài, giã, một ngày một đêm, muôn lần chết sống, cho đến lần lượt, đọa ngục A-tỳ, chịu đau khổ lớn, kiếp này kiếp khác, không hề dừng nghỉ.

Khi Đức Phổ Quang Chánh Kiến Như Lai nói chưa dứt lời, thì giữa hư không, có tiếng hung tợn, gọi lớn tiếng rằng : “Nữ nhân Diên Đảo ! Người cô giết thai, mắc báo đoản mạng, ta là sứ quỷ, cố đến bắt ngươi !”.

Người nữ Diên Đảo, kinh ngạc buồn khóc, ôm chân Đức Phật, kêu cứu lên rằng :

*

Cúi xin Thế Tôn, vì con nói rộng, nhân duyên diệt tội, trong kho giáo pháp, của các Đức Phật, đầu chết con cũng sẽ làm xong nguyện.

Bấy giờ, Phổ Quang Chánh Kiến Như Lai, dùng thần lực Phật, bảo quỷ sứ rằng :

*

Sát quỷ Vô thường ! Nay ta muốn vì nữ nhân Diên Đảo, nói Kinh Diệt Tội, thọ mạng lâu dài, hãy đợi chốc lát, tự sẽ chứng biết.

Chánh Kiến Như Lai dạy bảo người nữ :

*

Người hãy lắng nghe ! Ta sẽ vì người, y cứ hàng ngàn Đức Phật quá khứ, nói Kinh Trường Thọ, là pháp bí yếu, của các Đức Phật, khiến cho bạn người, lìa khỏi đường ác.

Điên Đảo nên biết ! Sát quý vô thường đây, lúc nào cũng thường, rình tìm bắt người, khó mong thoát khỏi. Dầu có vô lượng, trăm ngàn vàng ngọc, lưu ly, xa cừ, xích châu, mã nào, mà đem chuộc mạng, cũng không thể được. Giả sử vua chúa, thái tử, quan lớn, trưởng giả v.v..... cậy thế lực mình, nhưng rồi một khi, quý vô thường đến, cắt đứt mạng quý, không một người nào, có thể thoát khỏi. Diên Đảo nên biết ! Chỉ một chữ Phật, mới có thể khỏi, cái khổ lớn này.

Hỡi này Diên Đảo ! Trên đời có hai hạng người đồng mệnh, rất là hiếm có, như hoa Ưu-đàm, khó thể gặp gỡ. Một là hạng người không làm điều ác. Hai là có tội liền hay sám hối. Hai hạng như vậy, rất là hiếm có. Người đã dốc lòng, sám hối với Ta, Ta sẽ vì người, nói Kinh Trường Thọ, khiến người khỏi khổ, vì quý vô thường.

Điên Đảo nên biết ! Trong đời sau này, lúc năm trược loạn, nếu có chúng sanh, tạo năm tội nặng : Giết Cha, hại Mẹ, thuốc độc trực thai, phá tháp hủy chùa, đập đổ tượng Phật, phá hòa hợp Tăng. Những chúng sanh nào, tạo các tội lỗi, ngũ nghịch như thế, nếu luôn thọ trì, Kinh Trường Thọ này, biên chép đọc tụng, tự mình biên chép, vẫn được diệt tội, sanh về Phạm Thiên, hưởng gì nay người được thân thấy Ta.

Lành thay Diên Đảo ! Người về vô lượng số kiếp xa xưa, gieo các căn lành, nay Ta nhân lời người khéo thưa hỏi, ân cần sám hối, tức được chuyển thành, pháp luân Vô thượng, hay độ vô biên, biển khổ sông chết, có thể chiến đấu, với ma Ba Tuần, có thể xô ngã, tràng phan dựng lập, của ma Ba Tuần. Người hãy nghe kỹ, Ta sẽ nương theo, chư Phật quá khứ, nói về giáo pháp, Mười hai nhân duyên.

Vô minh duyên Hành, Hành duyên cho Thức, Thức duyên Danh sắc, Danh sắc duyên Lục nhập, Lục nhập duyên Xúc, Xúc duyên cho Thọ, Thọ duyên cho Ái, Ái duyên cho Thủ, Thủ duyên cho Hữu, Hữu duyên cho Sanh, Sanh duyên Lão tử, ru bi khổ nào....

Nếu Vô minh diệt, ngay đó Hành diệt, Hành diệt tức Thức diệt. Thức diệt tức Danh sắc diệt. Danh sắc diệt tức Lục nhập diệt. Lục nhập diệt tức Xúc diệt, Xúc diệt tức Thọ diệt, Thọ diệt tức Ái diệt, Ái diệt tức Thủ diệt. Thủ diệt tức Hữu diệt. Hữu diệt tức Sanh diệt. Sanh diệt tức Lão, tử ưu bi khổ não diệt.

Điên Đảo nên biết ! Tất cả chúng sanh, vì chẳng nhận ra, mười hai nhân duyên, do đó trôi lăn, trong biển sanh tử. Nếu có người nào, nhận ra diệu lý, mười hai nhân duyên, chính là thấy Pháp, thấy Pháp cũng chính là thấy Đức Phật, thấy Phật chính là thấy đấng Phật tánh. Tại sao vậy?

Bởi vì chư Phật, lấy đó làm tánh. Nay người được nghe, Ta nói pháp mười hai nhân duyên đây, là người đã được, Phật tánh thanh tịnh, kham làm pháp khí. Ta sẽ vì người, nói đạo Nhứt thừa, người hãy tư duy, giữ gìn nhứt niệm. Nhứt niệm là nghĩa của tâm Bồ-đề, và tâm Bồ-đề, gọi là Đại thừa, chư Phật Bồ-tát, vì chúng sanh mà phân biệt nói ba, người hãy từng niệm, thường siêng giữ gìn, tâm Bồ-đề ấy, chớ để quên mất.

Giả sử có các rắn độc bốn đại, quỷ dữ năm âm, ba độc tham sân si, giặc cướp sáu nhập, tất cả các ma, tìm đến khuấy nhiễu, chẳng thể biến đổi tâm Bồ-đề này. Nhân vì được tâm Bồ-đề như thế, mà thân như Kim cang, tâm như hư không, không gì trừ ngại, chẳng thể hư hỏng. Do chẳng hư hỏng, cho nên liền được, vô thượng Bồ-đề, sẵn đủ bốn đức, Thường, Lạc, Ngã, Tịnh, bền hay xa lìa, sát quỷ vô thường, cùng những nỗi khổ, sanh, già, bệnh chết, hoặc các địa ngục....

Khi Đức Phổ Quang Chánh Kiến Như Lai ở giữa đại chúng, nói pháp này thì trong khoảng không gian, sứ quỷ vô thường, nói lên lời rằng : “Con nghe Đức Phật, nói giáo pháp này, địa ngục thanh tịnh, biến thành ao sen. Nay con hiện bỏ cảnh giới sứ quỷ”. Quỷ lại nói thêm : “Hỡi này Diên Đảo ! Khi người đắc đạo, xin tế độ tôi”.

Bấy giờ, Đức Phật Phổ Quang Chánh Kiến lại bảo cô gái có tên Diên Đảo :

*

Ta đã vì người, nói về mười hai nhân duyên xong rồi, lại vì người nói sáu Ba-la-mật. Sáu Ba-la-mật là : Trí tuệ Ba-la-mật, Thiên định Ba-la-mật, Tinh tấn Ba-la-mật, Nhẫn nhục Ba-la-mật, Trì giới Ba-la-mật, Bố thí Ba-la-mật, Sáu Ba-la-mật này, người nên thọ trì.

Lại vì người nói bài kệ thành Phật, của các Đức Phật về thời quá khứ, bài kệ đó là :

Các hành đều vô thường,

Vì là pháp danh diệt,

Sanh diệt nếu diệt rồi,

Tịch diệt là an vui.

Ngay trong lúc ấy, nữ nhân Diên Đảo, nghe pháp vui mừng, tâm bừng sáng lạng, tinh ngộ tỏ rõ. Do thần lực Phật, bèn bay lên không, cao hàng trăm thước, an tâm lặng rỗi.

Bấy giờ, có một vị Bà-la-môn, thuộc giòng tộc lớn, trong nhà rất giàu, không ai sánh kịp, bỗng mang bệnh nặng. Thầy thuốc xem bệnh, cần trông mắt người, hòa với thuốc tốt, trị liệu mới lành. Đại trưởng giả này, liền sai tôi tớ, đi khắp các đường, lớn tiếng rao rằng : “Người nào có thể, nhận chịu đau đớn, bán đôi trông mắt, sẽ trả ngàn vàng, kho tàng quý giá, mặc tình sử dụng, không hề lẩn tiếc...”

Nữ nhân Diên Đảo, nghe lời nói này, lòng rất mừng rỡ và tự nghĩ rằng : “Nay ta từ nơi Đức Phật, được nghe Kinh Trường Thọ mà dứt trừ nghiệp ác, tâm đã tỏ rõ, ngộ ra Phật tánh, lại được lìa khỏi, sáy quý vô thường, và khổ đại ngục, ta nên nghiền thân, đáp đền ơn Phật...”. Nghĩ xong lớn tiếng, xướng lên lời rằng : “ Tuổi ta nay đã được bốn mươi chín, theo Phật nghe pháp, tên Kinh Trường Thọ, nay muốn nát thân, không tiếc xu mệnh, chép Kinh Trường Thọ, bốn mươi chín quyển, muốn cho chúng sanh, thọ trì đọc tụng. ta cần bán mắt, để tả Kinh này, mắt ta vô giá, mặt tình cho người, tùy ý trả giá”.

Lúc ấy, vị trời Đê Thích, với các Thiên tử, đồng hóa ra bốn mươi chín người đời, đến chỗ Diên Đảo, nói với người rằng : “ Ta nguyện vì ngài, biên chép Kinh ấy, ngài xem xong rồi, tha hồ bán mắt”.

Nữ nhân Diên Đảo, lấy làm may mắn, mừng rỡ vô hạn, chẻ xương làm viết, xẻ thịt tay chân, lấy máu làm mực, cung cấp người viết, trong vòng bảy ngày, biên chép Kinh xong. Mọi người chép rồi, thưa Diên Đảo rằng : ‘

Trước đây người hứa, bán đôi tròng mắt, công chúng tôi xong, xin giao đôi người, chúng tôi đem bán cho Bà-la-môn”.

Lúc ấy, nữ nhân Diên Đảo ra lệnh kẻ Chiên-đà-la moi con người ra, đem giao cho bốn mươi chín người và chia y một phần. Gã Chiên-đà-la, theo cách muốn khoét, thì bốn mươi chín người, đều xưng lên rằng :

*

Hiếm có ! Hiếm có ! Chẳng thể nghĩ bàn ! Vị nữ Diên Đảo, chẻ xương lấy máu, ghẻ lở như uế, mà vẫn hay nhẫn, biên chép Kinh này, chúng ta nữ nào lấy đôi tròng mắt !

Rồi các vị này, do lòng từ bi, bạch Diên Đảo rằng :

*

Chúng tôi trọn chẳng ham tròng mắt ngài, để đem bán cho người Bà-la-môn, mong ngài đắc đạo, sẽ độ chúng tôi. Nguyên cho cho chúng tôi, bất cứ nơi nào, trong kiếp lai sanh, thường được cùng ngài, đồng chung một chỗ, làm thiện tri thức, tuyên nói Kinh này, cứu độ tất cả, chúng sanh tội khổ.

Bấy giờ, Long vương nan-đà v.v... dùng oai lực lớn, hóa các huyền thuật, lấy trộm Kinh của nữ nhân Diên Đảo, để trong Long cung, thọ trì cúng dường.

Nữ nhân Diên Đảo, chỉ trong phút chốc, chợt chẳng thấy Kinh, rơi lệ ghen ngào, bèn bạch Đức Phật :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Con xẻ thân ra, chép Kinh Trường Thọ, muốn khiến lan rộng, tất cả chúng sanh, nay con bỗng nhiên, chẳng biết tại đâu ! Lòng con bồi rối, buồn rầu khó nhẫn.

Phổ Quang Như Lai bảo với Diên Đảo :

*

Những Kinh của người, tám bộ Long vương, thỉnh về Long cung, thọ trì cúng dường, người nên vui mừng, chớ nên buồn bã. Lành thay Diên Đảo ! Người sẽ nhờ sức công đức này mà, hết tuổi thọ rồi, sanh lên cõi trời, thuộc Vô sắc giới, hưởng mọi vui sướng, mãi mãi chẳng còn, làm thân nữ nhân.

Khi ấy, Diên Đảo bạch lên Đức Phật :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Sở nguyện của con, chẳng muốn sanh về cõi trời Vô sắc, chỉ nguyện đời đời kiếp kiếp, luôn luôn được gặp Thế Tôn, tâm Phật chẳng thoái, bất cứ chỗ nào, cũng vì tất cả chúng sanh tội khổ, mà tuyên dương pháp này.

Phật Phổ Quang bảo :

*

Lời người gian dối.

Diên Đảo lại thưa :

*

Nếu con nói dối, thì xin như trước, bị quỷ vô thường, đến bắt bức ngặt. Nếu con thật tâm, xin những lời, trong thân của con, đối trước Đức Phật, đều trừ lành hết.

Ngay đó Diên Đảo, do sức thệ nguyện, lành lại như cũ.

Phổ Quang Như Lai bảo Diên Đảo rằng :

*

Người hãy một lòng niệm Phật, thì sẽ từ một Phật quốc, đến Phật quốc khác, người liền có thể, nhìn thấy vô lượng, vô biên thế giới, của các Đức Phật, chẳng thể nghĩ bàn, mà chẳng cần đến, văn tự lời lẽ.

Lúc đó Diên Đảo, chỉ trong khoảnh khắc, liền chứng được tâm Vô thượng Bồ-đề, Vô sanh Pháp nhẫn.

Đức Thế Tôn bảo ngài đại Bồ-tát Văn Thù Sư Lợi :

*

Văn Thù nên biết, Phổ Quang Như Lai chính là thân Ta, nữ nhân Điên Đảo là thân ông vậy, bốn mươi chín người, là những Bồ-tát, vừa mới phát ý. Ta về quá khứ, vô lượng vô biên, kiếp xưa trở lại, vì sự hộ thân, mà Ta luôn luôn, cùng với các ông, tuyên nói Kinh này, khiến cho tất cả chúng sanh, người nào có những nghiệp ác, nghe lọt vào tai, dù nửa bài kệ, của Kinh Trường Thọ trên đây, đều được diệt tội, nay lại nói thêm.

Bấy giờ, vua Ba-tư-nặc, ngay trong đêm ấy, tại giữa vương cung, nghe một người nữ, lớn tiếng khóc ròn, tiếng khóc nã nê, người nghe khó nhẫn, buồn không kể xiết. Vua tự nghĩ rằng : “ Thân cung của ta, chưa bao giờ có sự việc như vậy, vì sao có tiếng bi ai thế kia ?”. Lúc vừa sáng sớm, sai các quan chức, đi nhiều ngã đường, tìm người nữ ấy.

Sứ vâng lệnh vua, tìm được đưa về, người nữ kinh ngạc, ngất xỉu trước vua, vua lấy nước lạnh, rưới lên trên mặt, hồi lâu tỉnh dậy, ngài mới hỏi rằng :

*

Đêm qua kêu khóc, có phải nguoi chăng ?

Người phụ nữ đáp :

*

Vì tôi nhưc tai.

Nhà vua hỏi tiếp :

*

Có gì oán khóc, ai xâm phạm nguoi ?

Nữ nhân đáp rằng :

*

Tôi tự ân hận, không ai xâm phạm. Cúi xin nhà vua cho phép tôi nói.

Tôi mười bốn tuổi, đã làm vợ lớn, của bên nhà chồng, qua ba mươi năm, sanh ba mươi con, dung mạo đẹp lạ, tóc màu xanh biếc, tay đỏ như son, răng trắng như ngọc, thân thể đầy đặn như hoa màu xuân. Tôi luyện mền chúng dường như tủy não, như gan ruột mình, hơn cả tánh mạng. Chúng vừa lớn lên, chẳng hơn một tuổi, vào lúc Thu, Hè bỏ tôi mà chết. Đứa con sau cùng, hơn cả mạng tôi, hiện nay nó lại đang bị nguy khôn, mạng sắp sửa mất, cho nên đêm qua, tôi mãi kêu khóc, nhưc cả lỗ tai.

Vua Ba-tư-nặc, nghe được lời ấy, ông rất buồn bã, thàm tự xét rằng : “ Thứ dân trăm họ, nương nhờ nơi ta, nếu chẳng cứu giúp, sao gọi là vui ?”. Liền nhóm các quan, cùng nhau bàn luận. Nhà vua có sáu vị quan đại thần. Một là Kiến Sắc. Hai là Văn Thịnh. Ba là Hương Túc. Bốn là Biện Tài. Năm là Tùy Duyên. Sáu là Dị Nhiễm. Họ tâu với vua :

*

Trẻ nít mới sanh, nên bày sắm lễ, Thần Đàn diên mạng, bảy vị tinh quân, hai mươi tám vị sao, mới khỏi nạn khổ, cúi xin nhà vua ra lệnh khắp nước...

Khi ấy, có một vị quan sáng suốt, đã từng ở chỗ, vô lượng Đức Phật, vun trồng căn lành, tên là Định Huệ, ra thưa với vua :

*

Đức vua nên biết, lời sáu vị quan, chẳng thể cứu khổ. Nay có Đại sư, họ là Cù-đàm, hiệu Tất-đạt-đa, không thầy tự ngộ, đã được thành Phật, hiện ở Linh Thứu, nói Kinh Trường Thọ, cúi xin đức vua, qua đó nghe nhận. Nếu nghe Kinh này, nửa kệ qua tai, không một tội nào, mà chẳng tiêu diệt. Tất cả trẻ con, nghe lọt vào tai, dầu chưa ngộ hiểu, do công đức Kinh, tự nhiên sống lâu.

Vua Ba-tư-nặc nói :

*

Trước đây ta từng nghe lục sư nói : “Sa-môn Cù-đàm, học hỏi cạn cợt, mặt còn trẻ trung, tuổi tác còn nhỏ. Trong những kinh của lục sư nói rằng : “

Người hay làm trò, huyễn hóa yêu mị, là Cù-đàm vậy, nếu ai tôn sùng, phần nhiều bỏ mất, con đường chơn chánh”.

*

Vị quan Định Huệ, dùng kệ thưa vua :

Thích Ca mâu Ni, thầy trời người

Tùng vô lượng kiếp tu khổ hạnh

Nay được thành Phật, chuyên pháp luân

Lại nương chư Phật quá khứ nói

Chẳng trái nguyện của khắp chúng sanh

Sức từ bi lớn cứu loài mê

Gặp Phật khó như rùa gặp bọng

Cũng như gặp hoa mẫu Ưu-đàm

Cúi xin nhà vua qua nghe pháp

Chớ tin lời lục sư ngoại đạo.

Đại thần Định-Huệ, nói kệ ấy rồi, do sức thần thông, vọt khỏi mặt đất, bay lên hư không, cao hàng trăm thước, liền ở trước vua, làm các chu thuật, trong khoảng một niệm, khiến núi Tu-di và nước biển lớn, vào hết trong tâm, an nhiên vô ngại.

Vua Ba-tư-nặc, thấy việc này rồi, khen rất hiếm có : “Đây mới đúng là, chơn thiện tri thức”, liền dạy Định Huệ, thưa với người rằng :

*

Thầy ông là ai ?

Ngài Định Huệ đáp :

*

Thầy tôi là Phật Thích Ca Mâu Ni, hiện nay ở tại, đại thành Vương Xá, trong núi Linh-thứ, đang nói về Kinh Trường Thọ Diệt Tội.

Vua nghe lời này, lòng rất mừng rỡ, liền đem việc nước, tạm giao Định Huệ, vua cùng quyền thuộc, các quan, trưởng giả, xe báu bốn ngựa, trước sau vây quanh, và người phụ nữ, với con của bà, cầm những tràng hoa, trăm thứ cúng dường, đem hết câu chuyện, của người phụ nữ, bạch lên Đức Phật.

Đức Thế Tôn bảo vua Ba-tư-nặc :

*

Người phụ nữ này, về đời quá khứ, thân làm mẹ ghê, tâm sanh ganh tỵ, hòa hợp thuốc độc, giết con vợ trước đến ba mươi đứa, những đứa bị giết đều phát thề rằng : “Nguyện ta đời đời kiếp kiếp sau này, thường làm con bà, ền chia ly ngay, khiến bà khổ sở, một cách đau đớn”. Bây giờ người nữ, đến đây được nghe, Như Lai nói Kinh Trường Thọ Mạng lâu dài, bài kệ vào tai, oan gia trái chủ, từ đây dứt hẳn.

Bây giờ, Đức Phật bảo khắp đại chúng :

*

Khi một người nữ nào đó thọ thai, thì ma Ba Tuần, thả bốn rắn độc, thuộc về bốn đại, giặc ác sáu trần, vào thân người ấy. Một đại chẳng điều, mạng căn liền diệt. Như Lai có Đà-la-ni thần chú, có thể tăng thêm, mạng sống tuổi thọ, cho các trẻ con, nếu ai lo khổ, nghe chú của ta, qua tai một lần, thì không bệnh gì, mà chẳng trừ lành, hay khiến quỷ dữ, bỏ chạy tứ tán.

Đức Thế Tôn liền nói thần chú rằng :

Ba đầu di, ba đầu di đề tỳ hê ni hê ni, hê di da lê, gia la gia lệ, hầu la hầu la, do lệ do la, do lệ ba la, ba lệ văn, chế sân diệt, tàn diệt bát thế mạng diệt trì na ca lê, ta bà ha.

Đức Phật nói tiếp :

*

Văn cú của chú Đà-la-ni này, nếu kẻ thiện nam, người thiện nữ nào, thọ trì đọc tụng, vì tất cả những trẻ thơ bệnh hoạn, lúc còn trong thai, sau khi ra thai, mà đem diễn nói, bảy ngày bảy đêm, đốt hương, rải hoa, biên chép cúng dường, hết lòng nghe nhận, thì những bệnh nặng, nghiệp chướng thân trước, đều được tiêu diệt.

Bấy giờ, có ngài Bồ-tát y vương – vua trong ngành thuốc, tên là Kỳ-bà, đối trước Đức Phật, bạch với Ngài rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Con là một bậc, thầy thuốc đại tài, chữa trị các bệnh, những đứa trẻ thơ, có chín loại bệnh, làm chúng đoản mạng. Thế nào là chín ?

*

Một là những kẻ, làm cha làm mẹ, chung chạ trái lúc.

*

Hai là trong lúc, mới sanh đẻ con, để máu dơ đất, thần đất bỏ đi, ác quỷ tiện dịp.

*

Ba là mới sanh, chẳng bỏ trùng độc, bé nhỏ trong rún.

*

Bốn là chẳng lấy bông mịn chùi sạch máu dơ trong thai.

*

Năm là giết hại sanh mạng, để làm yến tiệc ăn mừng.

*

Sáu là mẹ của đứa bé, ăn nhiều trái cây tạp chất lạnh.

*

Bảy là hài nhi có bệnh, cho ăn cá thịt tạp nhạp.

*

Tám là mới sanh, mẹ con chưa an, để cho những người chẳng lành, nhìn thấy chỗ nơi sanh đẻ. Chưa phân an nguy, có thể làm cho, người mẹ bị chết.

*

Phân an nguy rồi, có thể làm cho, đứa con bị chết. Thế nào gọi là, những người chẳng lành ? Nếu như có người, mắt vừa nhìn thấy, thấy chết nào đó, hoặc là thấy những tai biến quái dị, mắt họ bất tỉnh, cho nên gọi là, hạng người chẳng lành. Gặp trường hợp này, nếu dùng vị thuốc Ngưu hoàng, Châu sa, nghiền thành ra bột, trộn với mật ong, đặt ngay tại tim đứa bé, có thể khỏi điềm chẳng lành.

*

Chín là ban đêm ẩm trẻ tới lui, bị quỷ dữ đánh.

Những trẻ sơ sinh, nếu luôn cẩn thận, chín việc như trên, thì chúng trọn chẳng đến đời chết mất.

Giữa lúc bấy giờ, thiên ma Ba Tuần, có Tha tâm thông, ở trong cung ma, biết Phật nói Kinh Trường Thọ Diệt Tội và Đà-la-ni, cứu độ trẻ thơ, thì lòng tức giận, phát tiếng dữ dội, lo buồn chẳng vui. Ma vương có ba con gái tuyệt đẹp, ra thưa cha rằng :

*

Chẳng hay vua cha, có gì buồn rầu ?

Ma vương liền đáp :

*

Sa-môn Cù-đàm, ở thành Vương Xá, trong núi Linh-thứ, đang vì vô lượng, vô biên chúng sanh, nói Kinh Trường Thọ, lan rộng cho khắp tất cả chúng sanh, được vui sống lâu, xâm cảnh giới ta, ta khởi ác tâm, nay muốn đem các quyền thuộc binh ma, đến nơi dẹp trừ. Giả sử chẳng thể ngăn cản Cù-đàm, thì oai lực ta, có thể cản ngăn, bịt tai tất cả, chư Thiên đại chúng, chẳng để cho họ nghe Phật nói Kinh Trường Thọ Diệt Tội.

Khi ấy, ba người con gái, con của Ba Tuần, dùng kệ can cha :

Ba con của thiên ma ba Tuần,
Cúi đầu trước mặt, thưa với cha,
Sa-môn Cù-đàm, thầy trời người,
Chẳng phải sức ma hay ngăn cản,
Ngày trước, dưới gốc cây Bồ-đề,
Khi Ngài mới ngồi tòa kiết tường,
Ba đứa chúng con rất xinh đẹp,
Đệ nhất trong các hàng thiên nữ,
Trăm cách cử chỉ gọi dục tình,
Bồ-tát đều không ý đả tâm,
Xem ba chúng con như mù già,
Nay thành bực thầy Vô thượng giác,
Vua cha giương cung toan hù dọa,
Gậy gộc, binh khí bủa hư không,
Bồ-tát xem như trò trẻ nít,
Không một chút tâm sợ thoái lui,
Ngày thành đạo làm vua pháp,
Cúi xin vua cha dứt ác tâm.

Lúc ấy, thiên ma Ba Tuần, nghe con nói kệ, liền đem quyền thuộc, lên bàn nhau rằng : “Ta với các người đồng đến chỗ Phật, dùng phương tiện khéo, giả vờ thua cuộc, chịu quy hàng Phật, để Phật tin dùng. Nếu được tin rồi sẽ làm mọi cách ma sự, chướng ngại Kinh này”.

Ngay đó thiên ma, cùng với quyền thuộc, đồng đến chỗ Phật, quanh Phật bảy vòng, rồi bạch lên rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Thế Tôn nói pháp, không mỗi một chẳng ? Nay con lãnh đạo, các quyền thuộc ma, đến đây nghe Kinh Trường Thọ Diệt Tội, làm đệ tử Phật, cúi mong Thế Tôn, chớ trái nguyện con.

Bấy giờ, Đức Phật quả trách Ma vương :

*

Người ở cung ma, tâm sanh giận tức, dầu được đến đây, cũng chỉ giả vờ, rút lui quy hàng. Trong giáo pháp Ta, chẳng chấp nhận sự lừa dối của người.

Thiên ma Ba Tuần, lấy làm xấu hổ, gương mặt thất sắc, rồi bạch Phật rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Con tính kẻ ngu, làm điều dối trá, xin Đức Phật Thế Tôn, với lòng đại bi, tha thứ tội lỗi. Nay con được nghe, Kinh chú Trường Thọ Bảo Vệ Trẻ Thơ, con xin phát nguyện :

Nếu đời sau này, người nào thọ trì, Kinh Trường Thọ đây, biên chép đọc tụng, bất cứ chỗ nào, con cũng ủng hộ, không để ác quỷ, rình tìm tiện lợi. Dầu ở địa ngục, nếu tội nhân nào, trong khoảng giây lát, nhớ nghĩ Kinh này, con sẽ sử dụng, thần lực vĩ đại, lấy nước biển lớn, tưới xuống tội nhân, khiến địa ngục lớn, biến thành ao sen.

Bấy giờ, lại có La-sát, ăn thịt con nít v.v... làm bậc thủ lãnh, cùng các quyền thuộc, đồng loại với mình, từ trên không xuống, đi quanh bên hữu Đức Phật nhiều vòng, rồi bạch lên rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Con từ vô lượng kiếp trở lại đây, chịu thân La-sát, quyền thuộc của con, nhiều như hàng sa, người nào cũng bị, đói khát ép ngặt, chỉ ăn thai non, trong bốn đại châu và ăn máu thịt, con nít mới sanh.

Quyển thuộc chúng con, rình chờ chúng sanh, vợ chồng giao hợp, rồi ăn tinh họ, khiến không thọ thai. Hoặc trong bào thai, con cũng theo vào, làm cho sảy thai, rồi ăn tinh huyết. Mới sanh bảy ngày, chúng con chuyên rình, tìm dịp tiện lợi, dứt mạng căn chúng, cả đến trẻ con, mười tuổi cũng vậy. Quyển thuộc chúng con, biến làm những thứ, vi trùng độc hại, vào trong thai nhi, ăn tinh huyết trong tạng phủ đứa bé, khiến cho hài nhi ọc sữa, tiêu chảy hoặc bị bụng lớn hoặc bị nóng lạnh, tròng mắt có mù, cho đến lần lần, dứt mạng của chúng.

Nay đây chúng con, nghe Đức Thế Tôn, nói Kinh Trường Thọ, diệt các tội chướng, bảo vệ trẻ thơ. Vâng theo những lời, Đức Thế Tôn dạy, thì quyển thuộc con, bị đói bức ngặt, chẳng dám ăn nuốt.

Phật bảo La-sát :

*

Các người nên thọ, cấm giới của Ta, sẽ khiến các người, bỏ thân la-sát, sanh về cõi trời, hưởng sự vui sướng.

Đức Thế Tôn bảo toàn thể đại chúng :

*

Nếu có trẻ nít, bị mắc bệnh khổ, bảo mẹ đứa bé, chia sữa nhiều giọt, cho giữa khoảng trống, thí các La-sát và nên thanh tịnh, trì Kinh Trường Thọ Diệt Tội Đà La Ni, biên chép cúng dường, thì bệnh trừ lành.

Khi ấy, số đông các quỷ La-sát, rất là mừng rỡ, bạch Đức Phật rằng :

*

Ví được sanh thiên, quyển thuộc chúng con, trọn chẳng xâm tổn, sữa các trẻ thơ. Thà ăn hoàn tất, trọn chẳng thể ăn máu các hài nhi.

Sau Phật diệt độ, nơi nào có thể, đọc tụng thọ trì, Kinh Trường Thọ này, nếu có kẻ ác, quấy rối Pháp sư, hoặc có ác quỷ, phá các trẻ thơ, chúng con dễ cầm, những chày kim cương, để bảo vệ trẻ, chẳng cho các quỷ, được dịp tiện lợi.

Bấy giờ, tất cả vua lớn các trời, và quyền thuộc mình, tất cả chúa rồng, các vua Da-xoa, vua A-tu-la, vua Ca-lâu-la, vua Khẩn-na-la, vua ma-hầu-la-già, vua Bê-lê-da, vua A-tỳ-xá-giá, vua Phú-đơn-na, cho đến vua Ca-tra Phú-đơn-na... Tất cả các vua, mỗi vị cùng với, toàn thể quyền thuộc, lễ lạy Đức Phật, đồng lòng chấp tay, nói lên như vậy :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Chúng con từ nay, bất cứ chỗ nào, có thầy Tỳ-kheo, hay Tỳ-kheo ni, các cận sự nam, hay cận sự nữ, hễ ai thọ trì, Kinh Trường Thọ này, hoặc chỉ biên chép, chuyển thuộc chúng con, thường sẽ bảo vệ. Các vua chúng con, xua đuổi ác quỷ, có quỷ dữ nào, khuấy rối chúng sanh, khiến mắc bệnh khổ, nếu hay thanh tịnh, viết trì Kinh này, các vua chúng con, cấm chỉ các quỷ, chẳng cho gây hại, bi khổ chết ngang.

Khi đó, có vị địa thần Kiên Lao, từ tòa đứng dậy, bạch Đức Phật rằng :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Nếu đệ tử Phật, thọ trì bản Kinh Trường Thọ Diệt Tội, hộ các trẻ con, địa thần chúng con, thường cho chất đất, thấm nhuần nơi ấy, khiến trong thân họ, tăng thêm thọ mạng. Chúng con thường đem, các thứ vàng bạc, các thứ của báu, những loại thóc gạo, cung cấp đầy đủ, cho người có lòng tin, không thể thiếu thốn, thân được an ổn, không hề rầu lo, tâm thường vui vẻ, được ruộng phước tốt, không để ác quỷ, dứt mạng căn họ. Nếu các hài nhi, mới sanh bảy ngày, địa thần chúng con, sẽ ủng hộ chúng, không để mất mạng.

Bấy giờ trong chúng, lực sĩ Kim Cang, bạch lên Đức Phật :

*

Kính bạch Thế Tôn ! Đức Như Lai nói về Kinh Trường Thọ Diệt Tội Hộ Các Đồng Tử Đà La Ni đây rồi, các đại thí chủ, và quyền thuộc mình, ai cũng phát tâm, thọ trì đọc tụng, biên chép Kinh này, cung cấp vật dùng, không để thiếu thốn. Con có được nghe, một đấng Thế Tôn, oai đức cao cả, nói đại thần chú, có oai lực lớn, chương cú kiết tường, nếu chúng sanh nào, nghe lọt vào tai, trăm kiếp ngàn đời, trọn chẳng đoạn mạng, tuổi thọ không lường, chẳng các bệnh khổ, dầu có bốn ma, cũng chẳng nghịch loạn, thọ mạng thêm lớn, sống lâu đến một trăm hai mươi tuổi, chẳng chết nửa chừng,

chẳng bị thoái đọa. Tất cả Phật tử, khổ vì bệnh nặng, nghe đến chú này, liền khỏi các quý, đến đoạt mạng sống..

Lục sĩ Kim Cang liền nói thần chú :

Đa địa dạ tha. Chiên đạt lệ. Chiên đạt ra tỳ đê. Chiên đạt ra ma hồng. Chiên đạt ra bạt đế. Chiên đạt ra phủ lê. Chiên đạt ra xà di. Chiên đạt ra đê khê. Chiên đạt phệ mẽ. Chiên đạt lâu. Chiên đạt ra bà ra yết. Chiên đạt ra vật đạt khê. Chiên đạt ra bà địa di. Chiên đạt ra bà mẽ. Chiên đạt ra khư chỉ. Chiên đạt ra lô ký. Ta bà ha.

Đức Thế Tôn dạy :

*

Lành thay, Lành thay ! Lục sĩ Kim Cang ! nay ông có thể, nói về thần chú kiết tường, hộ các trẻ con, ông sẽ trở thành, vị đại đạo sư, của khắp chúng sanh. Văn Thù nên biết, thần chú vừa rồi, được các Đức Phật quá khứ nói ra, dựng lập bảo vệ, khéo có thể tăng thọ mạng trời người, hay trừ tất cả, tội như ác kiến, hay hộ tất cả, những người trì Kinh, kéo dài tuổi thọ.

Bấy giờ, Đức Phật bảo đại Bồ-tát Văn Thù Sư Lợi, đấng Pháp vương tử rằng :

*

Ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, nếu có tỳ-kheo, phá hỏng giới cấm, gần Tỳ-kheo ni, hay những gái trinh, hoặc Sa-di-ni, uống rượu ăn thịt, gian dâm lấy lòng, bị hàng bạch y, chê bai khinh rẻ, hủy diệt pháp Phật, kinh doanh những việc, bất tịnh của đời, không lòng hổ thẹn, giống như khúc gỗ. Nên biết hạng này, là kẻ ngu nghịch, chẳng phải đệ tử của Ta, mà là quyến thuộc của ma, là bọn lục sư. Hạng Tỳ-kheo ấy, ngay trong hiện đời, mắc báo đoạn mạng, hạng Tỳ-kheo-ni, lại cũng như vậy. Nếu luôn sám hối, chẳng tái phạm lại, thọ trì Kinh này, liền được sống lâu.

Lại nữa Văn Thù ! Ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, nếu có Bồ-tát, phỉ báng người khác, tự khen mình giỏi, chẳng trao truyền Kinh Phương Đẳng cho người, hạng Bồ-tát này, là bạn của ma, chẳng phải là hạn Bồ-tát chân thật. Nếu luôn hết lòng, thọ trì Kinh này, biên chép đọc tụng, tức được Pháp thân chơn thường của Phật.

Lại nữa Văn Thù ! Ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, nếu có vua chúa, giết cha hại mẹ, tru lục sáu thân, không theo phép vua, dấy binh khắp nơi, xâm chiếm nước khác, tội trung can gián, bị giết oan uổng, dâm dục lấy lòng, trái phép tiên vương, phá tháp đập chùa, thiêu đốt kinh tượng, mưa nắng chẳng đều...Do vua vô đạo, cõi nước đói kém, ôn dịch chết chóc, diễn ra khắp nơi. Hạng vua chúa này, hiện đời đoản mạng, chết vào địa ngục, đọa đại A-tỳ. Nếu như có thể, biên chép Kinh này, lưu thông cúng dường, chí thành sám hối, theo phép vua trước, liền được sống lâu.

Lại nữa Văn Thù ! Ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, nếu có quan lớn, hay các quan chức, thân hưởng lộc vua, không lòng hổ thẹn, siểm nịnh bất trung, chuyên làm lừa dối,. Do hạng “tặc thần”, nên nước chẳng yên. Dầu đến chỗ nào, cũng chẳng thi hành, pháp luật của nước, xâm lấn trăm họ, buông ý tham tàn, giết người vô tội, chiếm tài sản người, khینگ lòn Kinh điển, ngăn chướng Đại thừa...Những hạng như trên, hiện đời đoản mạng, đọa ngục A-tỳ, không hẹn kỳ ra. Nếu như có thể, sám hối tội lỗi, thọ trì Kinh này, biên chép đọc tụng, liền được sống lâu, hưởng mãi lộc trời.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, kẻ cư sĩ nam, cư sĩ nữ nào, tin theo tà giáo, thấy biết điên đảo, chẳng tin Chánh pháp, Kinh điển đại thừa, chúng sanh như vậy, dù có vô lượng, trăm ngàn vàng bạc, nhưng lòng tham tiếc, chỉ cầu tài lợi, chẳng hay cấp thí, cứu ngặt bất cứ kẻ nghèo khổ nào, chẳng hay biên chép, mười hai phần giáo, thọ trì đọc tụng, cầu khỏi vô thường và khô đường ác. Hạng người như thế, nhà cửa hư hao, chim quái xuất hiện, rắn vào nhà nằm, chó lên mái nhà, trăm tiếng chuột kêu, các loài dã thú, tranh nhau đến ngõ, nhiều quỷ ly mi, vọng lượng.v.v...Đó gọi là quái. Do gặp quái nên, tâm bị buồn rầu, do nhân buồn rầu, chuốc lấy đoản mạng. Nếu hay thọ trì, biên chép Kinh này lưu thông đọc tụng, ngay đó có thể, phá dẹp những thứ, quái gỡ như trên, được mạng sống lâu.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, tất cả những kẻ, trai gái lớn lên,(kẻ làm cha mẹ) vì sự thương xót, mà bị tâm bệnh. Tại vì sao thế ?

Hoặc có thanh niên, bị sung quân dịch, luật vua như thế, không sao thoát khỏi, cha mẹ nhớ nhung, đó là tâm bệnh. Hoặc gái trưởng thành, gả về nhà người, nhưng bị khینگ rẻ, trái đạo phu thê, cha mẹ nhớ thương, đó là tâm bệnh. Vì tâm bệnh nên, sáu lo khổ sở, buồn rầu nhóm bệnh, hiện đời mạng ngắn. Nếu hay biên chép, thọ trì Kinh này, được mạng sống lâu. Do oai lực 75 Kinh, hôn nhân hòa thuận, tâm bệnh tiêu trừ.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, hầu hết chúng sanh, không tâm từ bi, sát sanh hại mạng, ăn mười thứ thịt, thân của mọi loài. Văn Thù nên biết, đó không khác gì, giết cha giết mẹ, ăn thịt bà con hoặc vì giết mạng, mà lại phá thai, làm việc ấy nên hiện đời đoản mạng. Giả sử những lúc, vợ chồng chăn gối, bị La-sát dữ, ăn nuốt bào thai, khiến không con cái. Nếu hau biên chép, thọ trì Kinh này, liền khỏi khổ ấy.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, hầu hết chúng sanh, chẳng biết kiếp trước, tạm được làm người, cho là sung sướng, bèn phỉ báng nhau, hoặc cậy quyền hào, đủ thứ ác tâm, xem nhẹ mạng người, chẳng tin Kinh điển, ngạo mạn Đại thừa. Người như thế đó, hiện đời đoản mạng. Nếu hay dóc lòng, tha thiết sám hối, điều phục tâm mình, biên chép Kinh này, thọ trì đọc tụng, do sức thiện căn, được mạng sống lâu. Giả sử có bệnh, cũng chẳng chết ngang.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, có nhiều chúng sanh, hoặc vâng lệnh vua, hoặc cha mẹ dạy, mà ở nước khác, hoặc nơi đường hiểm, để lo buôn bán, tìm kiếm của tiền, vì tài lợi mà, ngã mạn cống cao, đánh cờ đánh bạc, gàn gỏi điếm đàng, giao thiệp bạn ác, chẳng tuân lệnh vua, lời cha mẹ dạy, uống rượu ham dâm, táng thân mất mạng. Dẫu được tiền của, nhưng bị rượu mê, chẳng biết đường sá, thông nghẽn thế nào, sau phải bị lũ giặc ác cướp của, do đó hại mạng. Nếu hay biên chép, thọ trì Kinh này, phát thệ nguyện rộng, thì đến nơi nào, giặc ác cũng lui, sanh tâm vui mừng, những thú độc dữ, chẳng thể nhiều hại, thân tâm an ổn, được nhiều hàng quý, do lực của Kinh, được mạng sống lâu.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, hầu hết chúng sanh, vì nghiệp ác nên chết vào địa ngục, từ địa ngục ra, chịu thân súc sanh, dẫu được làm người, sáu ăn chẳng đủ, mù điếc, câm, ngọng, lùn xấu lưng gù, chịu thân người nữ, chẳng biết chữ Kinh. Nếu là thân nam, nhưng vì nghiệp ác, cho nên ngu si, căn tánh chậm lụt, chẳng thể chuyên đọc, Kinh Trường Thọ này, lòng sanh sanh buồn rầu. Bởi buồn rầu nên gọi là tâm bệnh, do tâm bệnh nên, hiện đời mạng ngắn. Nếu có thể nhờ, bậc thiện tri thức, biên chép Kinh này, tự đem Kinh về, từ trước đến sau, một lòng tôn thờ, nhờ chí thành nên công đức vô lượng, nghiệp ác như trước, chẳng còn chịu lại, người này hiện đời, được mạng sống lâu.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, nếu có chúng sanh, sau khi chết mất, từ một ngày đến bốn mươi chín ngày, nếu vì người mất, mà

gây dựng phước, công đức bảy phần, thì người mất chỉ hưởng được một phần. Nếu có thể khi người kia còn sống, trong bảy tuần nhật, đình chỉ việc nhà, biên chép Kinh này, hoa hương cúng dường, thỉnh Phật hoặc Tăng, sắm sanh trai phạn, được những công đức, như cát sông Hằng, người ấy hiện đời, được dài thọ mạng, lìa hẳn nỗi khổ, trong ba đường ác. Nếu đã chết rồi, thì nhờ nơi phước, của cải chính thân người ấy gây dựng, mà được bảy phần.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, rất nhiều chúng sanh, bất hiếu ngũ nghịch, không lòng nhân từ, đối với cha mẹ, không tình âu yếm, chỉ thờ bà con. Bảy giờ trên không, bốn vị Thiên vương, quanh khắp bốn châu, nhiều thứ âm nhạc, đem theo quyển thuco65, vào ba tháng chay, đến cõi Diêm-phù, nếu có chúng sanh, bị ngang các bệnh, Thiên vương đi đường, vì trừ ác quỷ, khiến bệnh được lành. Song những con người, bất hiếu ngũ nghịch, ganh tỵ tạo ác, Quỷ vương hành bệnh, liền lấy hơi độc, hà hơi cho bệnh, khiến bị các thứ, ôn dịch trầm trọng, hoặc nóng hoặc lạnh, sốt rét hằng ngày, bị độc tà ma, hoặc bị phong cùi. Nếu như có thể, một ngày trong năm, đốt hương rải hoa, thanh tịnh thân tâm, biên chép Kinh này, cho đến bảy ngày, thỉnh Phật, mời Tăng, trai tịnh đọc tụng, nhờ căn lành này, trọn không bệnh dịch không bị tật dịch, nên được trường thọ.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, chúng sanh phước mỏng, bảy mặt trời hiện, giả sử không có, bảy mặt trời hiện ra, thì cũng có những vua chúa vô đạo, khiến trời nắng hạn, bao nhiêu có thuốc, bụi rậm rừng già, trăm giống lúa má, mía nho hoa quả, từ đất có ra, đều bị khô chết. Nếu quốc vương nào hay các chúng sanh, có thể thọ trì, đọc tụng Kinh này, thì các Long vương Nan-đà và Bát-nan-đà v.v... thương xót chúng sanh, từ nước biển lớn, xối xuống mưa ngọt, tắt cả rừng già, trăm giống lúa mạ, cây cối thảo mộc, đều được tươi tốt, chúng sanh nhờ nơi, oai lực Kinh này, được dài thọ mạng.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, vào thời trước ác, hầu hết chúng sanh, đong lường dối trá, được của vô nghĩa, do tội nghiệp đó, chết vào địa ngục, từ địa ngục ra, chịu thân súc sanh, như loài trâu, lừa, voi, ngựa, heo, chó, dê, gà, chim, chóc, muỗi, ruồi, rận, kiến... Nếu có Bồ-tát Ma ha tát, đem lòng từ bi, đối với cầm thú, ruồi, kiến v.v... chuyên đọc Kinh này, qua tai của chúng, do oai lực Kinh, tùy loại giải thoát, những súc sanh đó, bỏ thân kia rồi, được vui sanh thiên. Nếu Bồ-tát nào, không lòng từ bi, chẳng thể diễn nói, về Kinh điển này, người ấy chẳng phải, đệ tử của Phật, là bạn của ma.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, về đời năm trước, hầu hết chúng sanh, lòng dạ khinh mạn, chẳng tin Kinh điển, chê bai Phật pháp, nếu những nơi nào, có người nói pháp, họ không lòng nghe. Do tội nghiệp đó, hiện đời đoản mạng, đọa các địa ngục. Nếu những chỗ nào, giảng nói Kinh này, những chúng sanh nào, có thể đến nghe, hoặc khuyên người khác, chia chỗ cho ngồi, người ấy chính là, rường cột của Phật, được vui trường thọ, chẳng qua đường ác. Vị Bồ-tát muốn chuyển đọc Kinh này, thì nên thanh tịnh, thiết lập đàn tràng, tùy thất lớn nhỏ, đều được tất cả.

Lại nữa Văn Thù ! ta diệt độ rồi, tất cả người nữ, thân mang thai nghén, mà giết sanh mạng, ăn các trứng chim, vì không lòng từ, nên hiện đời bị, mạng sống ngắn ngủi, đến khi sắp sanh, lại bị sản nạn, do khó sanh mà có thể mất mạng, hoặc là oan gia, sanh đến báo thù. Hạng người nữ thọ, nếu phát nguyện rộng, biên chép Kinh này, liền khiến dễ sanh, không các tai chướng, mẹ con an vui. Muốn cầu con trai, muốn cầu con gái, tùy nguyện được sanh.

Bấy giờ Đức Thế Tôn bảo đại Bồ-tát Văn Thù Sư Lợi :

*

Khi Ta nói Kinh Trường Thọ Diệt Tội, mười hai nhân duyên, Phật tánh thường trụ, mà các Đức Phật quá khứ chung nói, nếu có chúng sanh, thọ trì đọc tụng, được nhiều phước lợi, hết tuổi của họ, sẽ đầy một trăm hai mươi, khi bỏ thân này, chẳng bị khổ vì, phong đao xẻ thân. Do vì Phật tánh, được thân thường hằng, kim cang bất hoại, lóng trong thanh tịnh, của các Đức Phật, niệm niệm vững chắc, thường có Bồ-tát, là Quan Thế Âm, và Đại Thế Chí, nương mây năm sắc, voi trắng sáu ngà, cầm đài hoa sen, đón người niệm Phật, sanh về cõi nước, của Phật A Súc, tự nhiên vui sướng, chẳng qua tám nạn.

Văn Thù nên biết, chúng sanh ngu si, chẳng biết chẳng hay, thọ mạng ngắn ngủi, như lửa nháng đá, như bọt trên nước, như ánh điện chớp. Sao lại trong ấy, chẳng kinh chẳng sợ ? Sao lại trong ấy, ham nhiều tài lợi ? Sao lại trong ấy ? sanh lòng ghen tỵ, để rồi trôi dạt, trong biển sanh tử ? Chỉ có chư Phật, các vị Bồ-tát, mới đến bờ kia, chúng sanh phàm phu, quyết sẽ trầm luân. Quý vô thường đến, bất cứ lúc nào, dầu có vô lượng, vô biên vàng bạc, tiền tài châu báu, muno61 đem chuộc mạng, không thể nào được. Chúng sanh cần phải, quán xét thân mình, rồi nghĩ như vậy :

Thân này cũng như, bốn con rắn độc, thường bị vô lượng, vi trùng rúc rĩa. Thân này hôi thúi, bị trói buộc trong, lao ngục tham dục. Thân này đáng ghét, dường như chó chết. Thân này chẳng sạch, chín lỗ thường chảy. Thân này như thành, La-sát trong đó. Thân này chẳng bền, sẽ bị điều quạ, chó đói ăn nuốt. hãy bỏ thân như, cầu tâm Bồ-đề.

Nên quán thân này, lúc bỏ mạng sống, mồ hôi toát ra, hai tay trống rỗng, đau đớn khó nhẫn. Lúc mạng căn đứt, một ngày, hai ngày cho đến năm ngày, sinh chương bầm tím, máu mủ chảy ra, cha mẹ vợ con, chẳng ưa nhìn thấy. Đến khi xương thân, rã ra trên đất, thì các lông đốt, rơi rớt bừa bãi, xương tay, xương đùi, xương sườn, xương sống, xương đầu, xương sọ, mỗi cái mỗi nơi, da thịt ruột rà, gan, thận, tim, phổi, bị dòi rúc rĩa...Sao lại trong ấy, chấp càng có ngã ? Bấy giờ, tất cả vàng bạc, ngọc ngà, tiền của, kho dựn, trong lúc sanh tiền, đâu còn quan hệ gì với ta nữa ?

Nếu chúng sanh nào, muốn khỏi khổ ấy, thì chớ nên tiếc, nước thành vợ con, đầu mắt tùy nãi, biên chép Kinh này, thọ trì đọc tụng, Mười hai nhân duyên, là tạng bí yếu, của các Đức Phật, lưu thông cúng dường, thì trong mỗi niệm, sẽ thành tựu tâm Vô thượng Bồ-đề, không một điều gì, có thể phá hoại, trọn chẳng chết non, vì nạn hoạn tử.

Khi Đức Thế Tôn, ở giữa đại chúng, nói về giáo pháp “Mười hai nhân duyên, Phật tánh thường trụ” thì cả đại hội, các vị Tỳ-kheo, và Tỳ-kheo-ni, nam nữ cư sĩ, tám bộ trời rồng, hạng nhân phi nhân, vua Ba-tư-nặc, cùng các quyến thuộc, vô số đại chúng, đều giác ngộ tâm Vô thượng Bồ-đề, chúng Vô sanh nhẫn, tất cả đều khen, là chưa từng có, một lòng đánh lễ, hoan hỷ thực hành.

ĐỨC PHẬT NÓI KINH

TRƯỜNG THỌ DIỆT TỘI

HỘ CHƯ ĐỒNG TỬ ĐÀ LA NI

HẾT

Khởi dịch từ ngày rằm tháng tám đến ngày 18 tháng 8 năm Bính Tý 1996

---o0o---
Hết